

Lázadás a tökéletes univerzumban

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 14:12-15; Ezékiel 28:12-19;
1János 4:7-16; Jelenések 12

„Miként estél alá az égről fényes csillag, hajnal fia!? Levágattál a földre, aki népeken tapostál” (Ézs 14:12).

Számos gondolkodó próbált már magyarázatot találni a gonoszság eredetére. Némelyek úgy gondolják, hogy a rossz mindig is létezett, mivel szerintük a jó csak azzal ellentétben értékelhető igazán. Mások úgy vélik, hogy a tökéletesre teremtett világban valahogy kialakult a rossz. A görög mitológia szerint például a baj azzal kezdődött, amikor a kíváncsi Pandora kinyitott egy lepecsételt szelencét, amiből kiszabadult a világ minden gonoszsága (ez a mítosz azonban nem ad magyarázatot a dobozban rejtőző rossz eredetére).

Ezzel szemben a Biblia azt tanítja, hogy szerető Istenünk mindenható (1Krón 29:10-11) és tökéletes (Mt 5:48). Tehát amit csak tesz, annak tökéletesnek kell lennie (5Móz 32:4), beleértve a világ megteremtését is. Akkor mégis hogyan jelenhetett meg a gonoszság és a bűn a tökéletes világban? 1Mózes 3. fejezete szerint Ádám és Éva bűnesete hozta ide a bűnt, a gonoszságot és a halált. Ez a válasz azonban elvezet egy további kérdéshez. Már a bűneset előtt is létezett a gonoszság, a „kígyóban” mutatkozott meg, aki rászedte Évát (1Móz 3:1-5). Ebből következően vissza kell tekintenünk a bűneset előtti időre, hogy megtaláljuk a forrását és az eredetét a gonoszságnak, ami a jelenben is olyannyira uralja az életünket, sőt időnként kifejezetten nyomorúságossá teheti.

A TEREMTÉS A SZERETET KIFEJEZÉSE

A természet világának jelenleg vegyes az üzenete, keveredik benne a jó és a rossz. A rózsabokron nyíló gyönyörű, illatos rózsák alatt szúrós, veszélyes tüskék is vannak. A színes tukán szépsége lenyűgöző, az azonban felkavar, hogy más madarak fészékét megtámadja, megeszi a kis fiókákat. Az emberek is lehetnek kedvesek az egyik pillanatban, de a következőben már rosszindulatúak, gyűlölködők, sőt kegyetlenek. Nem csoda, hogy a konkoly és a búza példázatában a szolgák megkérdézik a gazdától: „*Uram, nemde tiszta magot vetettél a földbe? Honnan van azért benne konkoly?*” (Mt 13:27, ÚRK)? Erre a gazda így felel: „*Valamelyik ellenségem cselekedte ezt*” (Mt 13:28, ÚRK). Isten tökéletesnek teremtette meg a világmindenséget, amit aztán az ellenség a bűn titokzatos magjával vetett be.

Olvassuk el 1Jn 4:8, 16 verseit! Mit árul el Isten teremtő munkájáról az, hogy „az Isten szeretet”?

Legalább három alapvető dolog következik abból, hogy „*az Isten szeretet*” (1Jn 4:8, 16). A szeretet a természetéből adódóan nem létezhet önmagában, kifejezésre kell jutnia. (Miféle szeretet az, ami nem mutatkozik meg?) Isten szeretete megnyilvánul *belső körben*, az Istenség három személye között, *kívül* pedig a teremtményeivel való kapcsolatában. Másodszor, Isten minden tette a feltétel nélküli és változhatatlan szeretetének a kifejezése. Ebbe beletartozik teremtő és megváltó munkája, sőt még büntető ítéletei is. „Isten szeretete nem kevésbé fejeződött ki igazságosságában, mint irgalmaságában. Isten trónjának az igazságosság az alapja és szeretet a gyümölcse” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 671. o.). Harmadszor pedig, mivel az Isten szeretet és a szeretetét fejezi ki minden tette, nem eredhet tőle a jellemével éles ellentétben álló bűn. Istennek valóban szüksége volt az univerzum megteremtésére? Mindenhatósága szempontjából azt mondhatjuk, hogy „Nem”. Ez szabad akaratával meghozott döntése volt. Szeretetteljes jellemének nézőpontjából elmondható: azért akarta megteremteni a világot, hogy kifejezze szeretetét. Bámulatos módon megalkotta az élet különböző formáit, az embert is, nemcsak azért, hogy képesek legyünk válaszolni a szeretetére, hanem képesek legyünk mi is a szeretetre, annak kifejezésére, nem csupán Isten, hanem mások iránt is (lásd még Mk 12:30-31).

Nézzünk szét a teremtett világban! Mi mindenben látjuk Isten szeretetének tükröződését még a bűn rontása ellenére is?

A SZABAD AKARAT A SZERETET ALAPJA

Olvassuk el 1Jn 4:7-16 verseit! Mit tudhatunk meg ebből a szakaszból a szabad akaratról, ami a szeretet feltétele?

A művirágok lehetnek csodaszépek, de nem nőnek meg és nem virágoznak úgy, mint az igaziak. A robotokat előre beprogramozzák, hogy beszéljenek vagy sok feladatot elvégezzenek, de nem élnek és nincsenek érzelmeik. Valójában az élet és a szabad akarat nélkülözhetetlen feltétele annak, hogy valaki képes legyen szeretetet adni, elfogadni és ápolni. Szerető Istenünk tehát megteremtette az angyalokat (köztük Lucifert), valamint az embereket. Szabad akaratot adott nekik, hogy meghozzák saját döntéseiket, amibe beletartozik akár a rossz útra térés lehetősége is. Más szóval Isten az egész világ-mindenséget tökéletes és harmonikus környezetté alkotta meg, hogy teremtményei szeretetben és bölcsességben növekedhessenek.

1Jn 4:7-16 szakaszában János apostol kiemeli: „*az Isten szeretet*”, és azal mutatta be szeretetét, hogy a saját Fiát küldte el meghalni értünk. Ezért úgy adjunk hálát végtelen jóságáért, hogy szeretjük egymást. Az ilyen, Istentől eredő szeretet lesz a legmeggyőzőbb bizonyítéka annak, hogy Isten bennünk lakozik, mi pedig benne maradunk. Csak akkor van értelme a felhívásnak, ami Isten szeretetének tükrözésére szólít, ha olyan teremtményeknek szól, akik képesek választani a szeretet gyakorlása, kifejezése, valamint az önző élet között. A választás szabadságával azonban könnyen vissza lehet élni, erre a szomorú tényre példa Lucifer tragikus lázadása a mennyben.

A szabad akarat fontosságát megértve is még mindig vannak, akik így tűnődnek: *Ha Isten tudta, hogy Lucifer fel fog lázadni, akkor miért teremtette meg?* Végző soron tehát nem Isten a felelős a bűn keletkezéséért, mivel Ő teremtette meg Lucifert? Nehéz ez a kérdés, mert sok tényezőn múlik, beleértve a „felelős” szó pontos jelentését is. A bűn eredete és természete olyan titok, amire senki nem képes teljes magyarázatot adni. Mindazonáltal Isten nem *rendelte el* a bűn létezését, csak *megengedte*, majd pedig a kereszten magára vette a bűn végső büntetését, aminek a következtében képes végleg megsemmisíteni azt. A gonosszággal kapcsolatos fájdalmas tünődéseink között soha nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a bűn és a gonosság miatt maga Isten fizette a legnagyobb árat (lásd Mt 5:43-48; Róm 5:6-11), többet szenvedett emiatt, mint valaha bárki.

TITOKZATOS HÁLÁTLANSÁG

Olvassuk el Ez 28:12-19 szakaszát! Mit tanulhatunk ebből a részből a bűn eredetének titokzatos voltáról?

Ezékiel próféta könyvének nyelvezetére nagyrészt jellemző a végidei szimbolika. Sok esetben konkrét személyekkel, állatokkal és tárgyakkal, valamint helyi eseményekkel jelképez és ír le szélesebb körű, kozmikus és/vagy történelmi dolgokat. Ez 28:1-10 szakaszában az Úr úgy szólt Tírusz királyáról (Tírusz az ókorban virágzó, föníciai kikötőváros volt), mint egy gazdag, kevély uralkodóról, aki pusztán „ember”, de istennek mondta magát, sőt (az állítása szerint) az istenek trónján ült.

Majd pedig Ez 28:12-19 szakasza egy hasonlattal ennek a valós, történelmi személynek a képével írja le Lucifer kezdeti bukását a mennyben. Tehát Tírusz királya ember volt, aki „*a tenger szívében*” (Ez 28:2, 8, ÚRK) élt, itt pedig a „*főlkent, oltalmazó*” kérubot (Ez 28:14, ÚRK) jelképezi. Azt mondja róla az Ige, hogy „*Édenben, Isten kertjében voltál... Isten szent hegyén*” (Ez 28:13-14, ÚRK).

Az egész szakasz meghatározó kijelentését Ez 28:15 versében találjuk: „*Feddhetetlen [az eredetiben ez a szó azt jelenti, hogy „tökéletes”, „hibátlan”, „romlatlan”] voltál újjaidon attól a naptól fogva, amelyen teremtettél, míg gonoszság nem lett található benned*” (ÚRK). Lényeges: Lucifer tökéletességében megvolt a lehetőség a rosszra is, cselekedhet helytelenül is. Ez azért van így, mert Lucifer erkölcsi lényként rendelkezett szabad akarattal, ami szintén részét képezi a tökéletességnek. Tehát Isten tökéletesnek teremtette Lucifert, amibe beletartozik, hogy képes volt szabadon választani. Ám ezzel visszaélve ő helytelenül gyakorolta szabad akaratát, ezért romlottá vált, a valósnál nagyobb fontosságot tulajdonított önmagának. Többé már nem elégedett meg azzal, amilyenek Isten megteremtette és amivel megtisztelte, elveszítette Isten iránti háláját, nagyobb elismerésre vágyott annál, mint amit megérdemelt. Hogyan történhetett ez meg a tökéletes univerzumban élő, tökéletes angyallal? Amint már megállapítottuk, ez rejtély.

„A bűn titokzatos és megmagyarázhatatlan. Nem volt ok a létezésére. Amikor az ember próbálja megmagyarázni, azzal mintha indokolná, ami pedig azt jelentené, hogy igazolná. A bűn a tökéletes univerzumban jelent meg, és ez semmivel nem indokolható” (Ellen G. White: *The Truth About Angels*. 30. o.).

A KEVÉLYSÉG ÁRA

A Szentírásban két fő, egymással vetekedő témát vagy motívumot láthatunk. Az egyik Salem, Sion hegye, Jeruzsálem, az Új Jeruzsálem, ami Isten országát, a másik pedig Babel, Babilon, ami Sátán hamis birodalmát jelképezi. Isten több alkalommal is kihívta népét a pogány Babilonból, hogy az ígélet földjén szolgálják Őt. Ábrámot (aki később Ábrahám lett) arra kérte, hogy induljon el a káldeus Úr városából Kánaán földjére (1Móz 11:31–12:9). Fogságuk hosszú ideje után a zsidók Babilont elhagyva visszatértek Jeruzsálembe (Ezsdrás 2. fejezet). *A jelenések könyvében* hangzik a felhívás Isten népének, hogy menjenek ki a végidei Babilonból (Jel 18:4), lakozzanak örökké az Úrral a Sion hegyén és az Új Jeruzsálemben (Jel 14:1; 21:1-3, 10).

Olvassuk el Ézs 14:12-15 verseit! Lucifer mennybéli kevélységének milyen messze ható következményei lettek az univerzumra és a mi vilá-gunkra nézve?

A Bibliában Babilon városa az Istennel és országával éles ellentétben álló hatalmat jelenti, Babilon királya pedig (közvetlen utalásként Nabukodonozorra) a kevélység és az arrogancia szimbóluma lett. Isten kijelentette Nabukodonozor királynak, hogy Babilon csak az arany feje az egymást követő birodalmakat ábrázoló nagy szobornak (Dán 2:37-38). Az isteni kinyilatkoztatással szembeszállva a király azonban egy színarany szobrot készíttetett – azt jelképezendő, hogy birodalma örökké tart –, majd mindenkitől megkövetelte annak imádatát (Dániel 3. fejezet). Amint Tírusz királya (Ez 28:12-19), úgy Babilon királya is Lucifert szimbolizálja. Ézs 14:3-11 szakasza a fennhéjázó, elnyomó babiloni király bukását ábrázolja, majd a 12-15. versekben a figyelem a történelemtől a menny felé fordul, bemutatva, hogy kezdetben hasonlóan felfuvalkodott és arrogáns lelkület okozta Lucifer bukását. A szöveg magyarázata szerint Lucifer az egész mennyi sereg fölé akarta helyezni trónját, hogy hasonlónak legyen „*a Magasságoshoz*” (Ézs 14:14). Ez egy új, ellenséges állapot kezdete lett, az önző és versengő Lucifer szembeszállt Isten önzetlen szeretetével és a harmonikus együttműködéssel. Az ellenség nem félt azzal vádolni Istent, amilyen valójában ő maga, és a hazugságait terjesztette az angyalok között. Ennyi tudható a gonoszság rejtélyes eredetéről az univerzumban.

Miért olyan könnyű fennhéjázóvá válni, dicsekedni a pozícióval, az elért eredménnyel vagy mindkettővel? Hogyan védhet meg ettől a csapdától, ha nem feledkezünk meg a keresztről?

A HITETLENSÉG TERJEDÉSE

Hogyan terjedt át a lázadás a mennyből a földre? Mit tanít erről Jelenések 12. fejezete?

Lucifer bukása nem egy egyszerű nézetkülönbség miatt történt. Jelenések 12. fejezetéből megtudjuk, hogy hatalmas háború tört ki a mennyben. Az egyik oldalon Lucifer állt az angyalaival, a másikon Krisztus és az angyalai. Ez a szakasz úgy nevezi Lucifert, hogy „*a nagy sárkány, az ősi kígyó, akit ördögnek és Sátánnak neveznek... a mi testvéreink vádolója*” (Jel 12:9-10, ÚRK). Krisztusra úgy utal ez a rész, hogy Ő „*Mihály*” (Jel 12:7), aminek a jelentése: „kicsoda olyan, mint Isten?”

A „*Mihály arkangyal*” (Júd 9) hasonlat alapján bizonyos bibliamagyarázók úgy vélik, hogy Ő csak egy angyal. Azonban *Dániel próféta könyvében* minden fő látomás Krisztussal és országával éri el tetőpontját: a kéz érintése nélkül leszakadó kő (Dán 2:34, 45), az Emberfia (Dán 7:13), a sereg Fejedelme és a fejedelmek Fejedelme (Dán 8:11, 25), valamint Mihály, a nagy Fejedelem (Dán 12:1). Tehát az Úr Angyala nem más, mint maga az Úr (2Móz 3:1-6; ApCsel 7:30-33 stb.), és Mihály ugyanaz az isteni Személy, vagyis Krisztus.

A jelenések könyve 12. fejezete általános képet ad a folyamatos küzdelemlről, ami 1) a mennyben kezdődött Lucifer, valamint az angyalok egyharmada lázadásával, 2) akkor tetőzött, amikor Krisztus sorsdöntő győzelmet aratott a kereszten, 3) még mindig tart Isten végidei maradék népe ellen. Ellen G. White ezt a magyarázatot fűzi a küzdelem kezdetéhez: „A nagy irtalmú Isten sokáig túrt Lucifernek. Engedetlenségének kezdetén Lucifer még nem vesztette el kimagasló helyét, sőt még akkor sem, amikor hazugságait a hűséges angyaloknak mondogatni kezdte. Még sokáig a mennyben maradhatott. Isten újra és újra bocsánatot kínált neki azzal a feltétellel, hogy megbánja bűnét és engedelmeskedik” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 426. o.).

Nem tudjuk, milyen hosszan tartott a háború a mennyben. Függetlenül az intenzitásától és a kiterjedésétől, a legfontosabb eleme az volt, hogy Sátán és az angyalai „*nem tudtak győzni, és többé nem volt helyük a mennyben*” (Jel 12:8, ÚRK; lásd még Lk 10:18). A baj pedig az, hogy lejöttek ide, a földre.

A földön mi mindenben látjuk ennek a küzdelemnek a jeleit? Mi az egyetlen reményünk az ellenség legyőzésére?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Miért engedte meg Isten a bűnt?” c. fejezet, 7-17. o.; *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, „A bűn eredete” c. fejezet, 423-433. o.

„Nem lehetett remény a megváltásra [Sátán és az angyalai esetében], hiszen tapasztalták és élvezték a menny kimondhatatlan dicsőségét, látták Isten rettenetes magasztosságát, és e káprázatos dicsőségben mégis fellázadtak ellene. Isten mindenek felett való hatalmának nem lehetett volna olyan új és csodálatos megnyilatkozása, ami annyira mély hatást gyakorolhatott volna rájuk, mint amit addig ne tapasztaltak volna. Képesek voltak fellázadni a felfoghatatlanul hatalmas dicsőség színe előtt, tehát semmiképpen nem kerülhettek volna még kedvezőbb helyzetbe, hogy kiállhassák a próbát. Nem létezhetett olyan erőtartalék, a végtelen dicsőségnek nem volt nagyobb magassága vagy mélysége, ami erőt vehetett volna az irigységből eredő kételyeiken és lázadó zúgolódásukon. Vétkességük és büntetésük szükségképpen egyenes arányban áll a mennyben élvezett hatalmas kiváltságaikkal” (Ellen G. White: *Confrontation*. 21. o.).

„Isten és Krisztus kezdettől tudtak Sátán hitehagyásáról és arról, hogy az ember is bűnbe esik a lázadó megtévesztő befolyása következtében. Nem Isten akarta a bűnt, de látta előre, hogy lesz, és gondoskodott ennek a rettenetes veszedelemnek a legyőzéséről. Oly nagy volt a világ iránti szeretete, hogy elkötelezte magát egyszülött Fia feláldozására, »*hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*« (Jn 3:16)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 14. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A csoportban időzzünk még ennél a kérdésnél: Végeredményben felelős-e Isten a világunkban tapasztalható gonoszság eredetéért és létezéséért? Hogyan próbálhatunk meg választ találni erre a felvetésre?
- 2) A gonoszság egész kérdésköréről alkotott felfogásunkba hogyan illeszkedik a keresztség? Miért van központi helye a keresztségnek és az ott történteknek abban, hogy megérthessük a gonoszság eredetét?
- 3) A bűn és a szenvedés annyi évezrede után Sátánnak már tisztában kell lennie lázadása tragikus következményeivel. Miért tart ki mégis az Isten elleni lázadásban?

A GYÓGYULÁS FORRÁSA

„Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet. Megváltja életedet a sírtól; kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged. Jóval tölti be időskorodat: megújul ifjúságod, mint a sasé” (Zsolt 103:4-5, ÚRK).

„Krisztus az orvosi hivatás igazi feje. Ő a Nagy Orvos. Ő áll minden istenfélő orvos mellett, aki az emberi szenvedés enyhítése érdekében gyakorolja hivatását. Míg az orvos a fizikai betegség gyógyítására a természet gyógyszereit használja, hívja fel betegei figyelmét Krisztusra, aki mind a test, mind a lélek betegségeit gyógyítani tudja. Amihez az orvosok csak hozzá tudnak munkájukkal segíteni, Krisztus azt be is végzi. Az orvosok igyekeznek a természet gyógyító munkáját segíteni. Krisztus maga a gyógyító. Az orvos törekszik az életet megőrizni, Krisztus pedig adja az életet.

Csodatetteiben a Megváltó kinyilatkoztatta azt a hatalmat, amely állandóan munkálkodik az emberért gyógyulása és megmaradása érdekében. Isten a természeti erők felhasználásával napról napra, óráról órára, pillanatról pillanatra azon dolgozik, hogy életben tartsa, megerősítse és helyreállítsa az embert. Ha a test bármely része megsérül, azonnal megkezdődik a gyógyulási folyamat; a természeti erők működésbe lépnek az egészség helyreállítására. De az a hatalom, amely a természeti erők felhasználásával munkálkodik, Isten hatalma. Minden életadó erő tőle van. Amikor valaki felépül betegségéből, Isten az, aki meggyógyította.

A betegség, a szenvedés és a halál az ellenséges hatalomtól származik. Sátán pusztít, Isten gyógyít.

Ma is igazak az Izraelhez intézett szavak, amiket Isten a testileg, lelkieg meggyógyult emberekről mondott: *»Én vagyok az Úr, a te gyógyítód«* (2Móz 15:26).

Az alábbi szavakból kitűnik, hogy mit kíván Isten minden embernek: *»Szeretett barátom, kívánom, hogy mindenben jól legyen dolgod, és légy egészséges, amint jó dolga van a lelkednek«* (3Jn 2)...

Sok betegséget Krisztus e figyelmeztetés kíséretében gyógyított meg: *»Többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod«* (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 67-68. o.).